

Arrest

nr. 317 916 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Aarschotsesteenweg 810
3012 WILSELE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 februari 2018. Op 27 juli 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond. Bij arrest nr. 216.692 van 12 februari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.2. Verzoeker diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2019. Op 16 september 2021 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond. Bij arrest nr. 276 897 van 2 september 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker diende op 14 april 2021 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2023. Op 2 maart 2023 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond. Bij arrest nr. 293 717 van 5 september 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 4 oktober 2023 werd verzoekers verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2021 werd ingediend en op data van 22.03.2022, 19.01.2023, 17.07.2023 en 29.09.2023 werd geactualiseerd door:

*N., J. C. T. (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te (...) op (...)1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 02.09.2015 een visumaanvraag type D (als student) indient. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 07.10.2015 en betrokkene komt op 17.10.2015 in België aan. Hij wordt op 15.12.2015 in het bezit gesteld van een A-kaart, die verlengd wordt tot 30.09.2017. Op 21.12.2017 wordt zijn aanvraag tot verlenging geweigerd. Op 08.01.2018 dient hij een eerste aanvraag 9bis in die wordt geweigerd op 22.01.2018 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.01.2018. Op 15.02.2018 dient betrokkene zijn eerste asielaanvraag in. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.02.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielprocedure werd afgesloten op 05.09.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar voor de eerste en drie jaar en elf maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben in Kameroen maar wel verregaande banden met België. Hij zou niemand meer hebben in Kameroen en wijst op het feit dat zijn zoon recent overleden is te Kameroen omwille van de problemen van verzoeker aldaar. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Kameroen, bestaande uit zijn ouders, zijn schoonouders, zijn (ex)echtgenote, zijn twee broers en zijn zus. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland

verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Wat het overlijden van zijn zoon betreft, merken we op dat betrokkene ter staving hiervan een overlijdensakte van zijn zoon voorlegt. Echter, dit attest is niet voorzien van een apostille waardoor deze akte door onze diensten niet aanvaard kan worden als zijnde authentiek. Evenmin blijkt uit deze akte de oorzaak van het overlijden van zijn zoon. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het hierdoor veroorzaakte verdriet, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn lange legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Daarnaast blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Kameroen, waarmee hij regelmatig contact onderhoudt. Hij onderhoudt ook nog contact met zijn echtgenote, hoewel hij tijdens zijn tweede asielprocedure verklaart dat zij wettelijk gescheiden zouden zijn sinds augustus 2018. Hierdoor mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Kameroen. Dit blijkt eveneens uit de in- en uitreisstempels in het voorgelegde Kameroense paspoort met nr. [...]. Daaruit bevat namelijk stempels van Douala airport op 30.12.2016 en op 27.01.2017. Gezien zijn legale verblijf van 15.12.2015 tot 30.09.2017 en zijn precieze verblijf tijdens de asielprocedures mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan bij huidige aanvraag 9bis slechts weinig bewijzen voorlegt (hij beperkt zich tot het voorleggen van acht getuigenverklaringen). Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert.

Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Kameroen. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet onttrekt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van

Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene wenst zich te beroepen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures en zijn lange legale verblijf. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf slechts tijdelijk was en enkel was toegestaan in het kader van zijn studies en dat hij na afloop van zijn studies het land diende te verlaten. Betrokkene legt een transcript voor van het diploma dat hij behaalde op 31.10.2017. Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om na het behalen van zijn diploma, een andere master opleiding te willen volgen. Op 21.12.2017 werd de verlenging van zijn verblijf echter geweigerd en op 22.01.2018 werd zijn nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging geweigerd. Hij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 25.01.2018. Betrokkene koos er echter voor om geen gevolg te geven aan dit bevel maar om een asielaanvraag in te dienen. Betrokkene was er echter ook ditmaal van op de hoogte dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kan zich dan niet beroepen op zijn langdurige legale verblijf als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene verwijst in dit kader naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 05.09.2023 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van

engagements die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagements van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie en van een uitgebreid sociaal netwerk, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken en hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij enorm gemotiveerd zou zijn, dat hij werkwilbig zou zijn, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat hij altijd correct zijn huur betaald zou hebben, dat hij steeds gewerkt zou hebben, dat hij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals zijn attest van inburgering, zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, een rapport van het centrum voor levende talen, zijn diploma behaald in België, een huurovereenkomst studentenkamer, verschillende overeenkomsten voor uitzendarbeid, verschillende arbeidsovereenkomsten, een tewerkstellingsattest, zijn huurovereenkomst, acht getuigenverklaringen, bewijzen van betaling van huishuur en het bewijs van het behalen van zijn theoretisch rijexamen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

** * **

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Middelen waarom de bestreden beslissing van de DVZ wordt betwist:

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de redelijke termijn ;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 en 8 E.V.R.M.*

4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert weliswaar een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.” (Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerkt werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert over elk element afzonderlijk, doch weigert het geheel van de samengeroepen elementen te beoordelen, wat nochtans zeer belangrijk is voor een beoordeling omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

4.5.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in zijn aanvraag overeenkomstig het artikel 9bis Vw niet kan aantonen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die het mogelijk maakt de aanvraag vanuit België in te dienen.

De verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partij geenszins zorgvuldig doorgenomen en voert geen zorgvuldige proportionaliteitstoetsing door.

Nochtans heeft uw Raad recentelijk nog gesteld in het arrest van 08/06/2023 met nr. 290 046 dat in het kader van artikel 8 EVRM er door DVZ een belangenafweging moet worden gemaakt, 'waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds'.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van enige belangenafweging waarbij ingegaan wordt op de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ stelt louter dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met vrienden en kennissen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze – wel erg summiere – motivering.

Zo valt op dat DVZ een zeer enge definitie weerhoudt van de banden dewelke onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenwel werd in de rechtspraak reeds meermaals benadrukt dat artikel 8 EVRM een meer verregaande interpretatie kan worden gegeven.

Verzoeker verwijst dan ook dienstig naar rechtspraak van het EHRM waarbij werd gesteld dat privéleven onder artikel 8 van het EVRM moet worden begrepen als het recht op persoonlijke ontwikkeling en om banden te ontwikkelen en te onderhouden met andere mensen en de buitenwereld¹ en moet ook worden verstaan dat privéleven ook de psychische en fysieke integriteit van ene persoon omvat evenals aspecten van de sociale identiteit van het individu. Het houdt ook in zekere mate het recht in om relaties met andere mensen duurzaam op te bouwen.

Meer specifiek werd ook bepaald dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin integraal deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM en dat dit onafhankelijk is van het bestaan van een familieleden. 3 Ook volgens het EHRM dient in het kader van de verwijdering van een vreemdeling, onafhankelijk van het bestaan van een familieleden, een analyse te worden gemaakt over de inmenging dat dit heeft in zijn recht op een privéleven.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de 'belangenafweging' zoals opgenomen in de bestreden beslissing geen rekening houdt met voorgaande ruimere interpretatie van artikel 8 EVRM, net daar waar verzoeker in zijn aanvraag conform art. 9bis Vw duidelijk zijn zeer nauwe banden met zijn netwerk in België heeft gestaafd en verduidelijkt.

De bestreden beslissing is dan ook absoluut onredelijk en onzorgvuldig en dient te worden vernietigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van integratie niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden en dat de normale binding die ontstaat in België gedurende een precair verblijf op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te tonen.

Dit druist volledig in tegen de reeds hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM!

DVZ stelt hierbij simpelweg dat de integratie en opgebouwde banden van verzoeker geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst en verwijst voornamelijk naar het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming in België werd afgewezen en verzoeker nog over een netwerk beschikt in Kameroen.

Dit is evenwel een erg gebrekkige en onzorgvuldige motivering, en toont aan dat DVZ het dossier van verzoeker niet grondig heeft bestudeerd!

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich in geen geval redelijk op.

De verwerende partij verwijst naar volgende elementen om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheid werd aangetoond:

1. Betrokkene is toegekomen met een visum en wist dat zijn verblijf voorlopig was ;
2. Het lang (legaal!) verblijf van verzoeker wordt niet mee in rekening genomen

Dit is niet ernstig te noemen. Meer zelfs, het toont aan dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om met alle feitelijkeheden in het administratief dossier rekening te houden.

-4.5.1.

Aangaande het lang legaal verblijf van de verzoekende partij in België

De bestreden beslissing stelt dat zij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker en dat een (zelfs tijdelijke) scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat dit uiteraard geen zorgvuldige motivering betreft en de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont een zorgvuldig onderzoek te hebben gevoerd naar verzoekers individuele situatie.

-4.5.1.1.

Dat er geen sprake kan zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan bezwaarlijk gevolgd worden, gelet op de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier van DVZ betreffende de situatie van verzoeker in België.

Zo motiveert verweerster zelf dat verzoeker in zeer lang legaal verblijf heeft gezeten in België.

Zo duurde het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoeker 1 jaar en het tweede verzoek om internationale bescherming duurde zelfs drie jaar en 11 maanden!

Het verblijf van verzoeker als student duurde nog eens 2 jaar!

In totaal verblijft verzoekende partij aldus bijna 7 jaar in legaal verblijf in België.

-4.5.1.2.

Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming heeft, zoals ook verweerster motiveert in haar bestreden beslissing, 3 jaar én 11 maanden geduurd.

Dit is welgeteld 1 maand te weinig om aan de 4 jaar te komen die in aanmerking genomen wordt als 'lange asielprocedure' om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden.

Echter meent verzoekende partij dat zijn beroepstermijn nog niet werd afgesloten op 05/09/2023, gezien hij nog 30 dagen de tijd had om een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State.

Dit impliceert natuurlijk dat verzoekers tweede asielprocedure pas definitief werd op 04/10/2023. Hierdoor is er in casu bij verzoekende partij wel degelijk sprake van een 'lopende asielprocedure' van 4 jaar!

Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken zélf in haar bestreden beslissing motiveert dat de tweede asielaanvraag van verzoeker 3 jaar en elf maanden heeft geduurd, dient de beroepstermijn bij de Raad van State wel degelijk ook mee in rekening genomen te worden bij de beoordeling van de duur van de asielprocedure.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (dd. 04/10/2023) heeft verzoeker er aldus (volgens de berekening van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf!) er een asielprocedure van 4 jaar opzitten, wat in aanmerking komt als een 'onredelijke lange asielprocedure' volgens de vernietigde instructie uit 19/07/2009.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was verzoeker aldus vier jaar in een lopende asielprocedure.

Dat dit niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking wordt genomen, schendt het vertrouwensbeginsel én redelijkheidsbeginsel.

-4.5.1.3.

Zelfs indien uw Raad van oordeel is dat de beroepstermijn die verzoekende partij nog heeft bij de Raad van State niet in aanmerking genomen dient te worden, dan is verzoekende partij nog van oordeel dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verblijft al sinds 2015 in België en heeft altijd in legaal verblijf verbleven, behoudens een termijn van 2 maanden.

De laatste asielprocedure van verzoekende partij heeft 3 jaar en 11 maanden geduurd. Dit is op 1 maand na, bijna 4 jaar!

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze lopende asielprocedure niet mee in rekening zou nemen wegens het ontbreken van 1 maand om in aanmerking te komen voor een 'lange asielprocedure' zoals omschreven in de vernietigde instructie van 19/07/2009, is onredelijk.

Zeker gezien verzoekende partij reeds voorafgaandelijk in een lang legaal verblijf in België heeft verbleven.

Aldus dient te worden opgemerkt dat de redenen voor de weigering van de asielprocedure geen grond is om tot een beslissing te komen in het kader van een regularisatieaanvraag ex art. 9bis Vw.

Wel dient in principe rekening te worden gehouden met de (lange) duurtijd van de ondernomen procedures door verzoeker.

DVZ stelt hieromtrent simpelweg dat een zekere behandelingsperiode niet ingeroepen kan worden als buitengewone omstandigheid.

Deze motivering is evenwel compleet onredelijk, daar een lange behandelingsperiode reeds meermaals werd erkend als argument voor de beoordeling van een regularisatieprocedure.

De verzoeker verwijst hiervoor dienstig naar het arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een onvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

Verzoeker integreerde zich in België tijdens een langdurig verblijf.

Hij heeft zijn integratie zelf gecreëerd doch heeft hier geen misbruik van gemaakt.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent is dan ook niet ernstig te noemen.

Het toont echter aan dat zij op zeer onzorgvuldige wijze tewerk zijn gegaan, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

4.6.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoeker met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Kameroen terug te keren, niet correct beoordeeld.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfsituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Kameroen dient terug te keren om vervolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.7.

Besluit

Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van ondeugdelijk bestuur uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

(...).

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtszonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz.. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Verzoeker maakt geen gewag van enig gezins- of familielid in België. Hij toont op dat vlak dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Wat de schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat het aan de verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie “*privéleven*” uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers privéleven:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn lange legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

(...)

Daarnaast blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Kameroen, waarmee hij regelmatig contact onderhoudt. Hij onderhoudt ook nog contact met zijn echtgenote, hoewel hij tijdens zijn tweede asielprocedure verklaart dat zij wettelijk gescheiden zouden zijn sinds augustus 2018. Hierdoor mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Kameroen. Dit blijkt eveneens uit de in- en uitreisstempels in het voorgelegde Kameroense paspoort met nr. [...]. Daaruit bevat namelijk stempels van Douala airport op 30.12.2016 en op 27.01.2017. Gezien zijn legale verblijf van 15.12.2015 tot 30.09.2017 en zijn precieze verblijf tijdens de asielprocedures mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan bij huidige aanvraag 9bis slechts weinig bewijzen voorlegt (hij beperkt zich tot het voorleggen van acht getuigenverklaringen). Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op "zijn zeer nauwe banden met zijn netwerk in België" en de lange duur van zijn asielprocedure. Hiermee maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat zijn (langdurig) verblijf in België en zijn integratie een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst, om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dermate zou bemoeilijken dat dit als 'buitengewone omstandigheid' kan worden aangemerkt. Bovendien maakt ook de (lange) behandelingsduur van verzoekers aanvraag tot internationale bescherming nog niet dat de periode van verblijf in België als een buitengewone omstandigheid moet beschouwd worden. De Raad wijst zo ook op de rechtspraak van de Raad van State dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om verblijf in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het gegeven dat verzoeker op dit punt een andere mening is toegedaan, betekent niet dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn of niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker in zijn middel opnieuw verwijst naar de zogenaamde instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze door de Raad van State werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Verzoeker kan dus uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden administratieve rechtshandeling te besluiten (cf. RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt dat hij in zijn aanvraag heeft gewezen op de situatie in zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker laat na nader toe te lichten waarom de situatie in zijn land van herkomst wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval hij zijn verblijfsaanvraag aldaar dient in te dienen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

2.7. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de verschillende elementen die zijn situatie kenmerken elk op zich bespreekt zonder ze in hun samenhang te beoordelen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemeen betoog zonder een concrete toepassing van zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er daarenboven op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)). In die zin kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.8. Verzoeker laat na de aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn nader toe te lichten. Een schending hiervan wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoeker toont geen schending aan van de aangevoerde bepalingen en beginselen.
Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------